Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 35. Pris 15 Øre.

Øreskrifter for Folket.

Æventhyret om den lille Rasmus. — Lille Inger og Ulven. — I Kaalhaven. — Hanen og Hønen som skulde paa Dyrehavsbakken. — Græshoppen som blev kejserlig Springer. — Tjørnebusken. — Under Æbletræet. Af P. Hansen Sønderkøge.

Med 8 Billeder.

Kjøbenhavn.
R. C. Roms Forlagsforretning.
Trykt hos J. H. Schultz.
1882.

Øreskrifter for Folket.

Under denne Fællestitel vil efterhaanden udkomme en Række særdeles billige Hæfteskrifter, indeholdende Fortællinger, Digte og oplysende Skildringer af Natur og Folkeliv.

Nr. 1. **12 Fortællinger** af Folkets Almanak, med 30 Bill. 40 Ø.

— 2. **Kjærlighed og Had**, Fortælling af C. A. Thyregod. — **Lindormen** efter Hebel. M. m. Med 10 Billeder. 10 Øre.

— 3. **Det ene Fornødne**, af Chr. N. — **Vilhelm Tell** af Anton Nielsen. — **En uventet Tilstaaelse.** — **Et Væddeløb.** — **Nisserne i Bjergby Bakke** af Em. Henningsen. M. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.

— 4. **Fra Oldtiden** af Fr. W. Horn. — **Petersens Grise** af A. Andresen. — **Husmandsfamiliens Middag** af Camillo Brun. — **Historien om hvordan Jens Rødbro fik Korset**, fortalt af ham selv. M. m. Med 14 Billeder. 10 Øre.

— 5. **En Ungdom**, Fortælling af Knud Skytte. — **Efter en Sygdom.** Med 4 Billeder. 10 Øre.

— 6. **Nissernes Julekvæld** af Emanuel Henningsen. — **Troldkonen i Stenbaaden**, ved Carl Andersen. — **Til Kukmanden kom**, jysk Skjæmteæventyr ved Evald Tang Kristensen. Med 13 Billeder. 10 Øre.

— 7. **Kvindetroskab** af Zakarias Nielsen. Med 4 Bill. 10 Øre.

— 8. **Baadsmanden fortæller** af C. Middelboe. — **Den ny Avis eller den uheldige Peter.** — M. m. Med 12 Bill. 10 Øre.

— 9. **Spøgelsevognen**, efter en sand Begivenhed, fortalt af Em. Henningsen. — M. m. Med 7 Billeder. 10 Øre.

— 10. **Enkens fortabte Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. Med 4 Billeder. 10 Øre.

— 11. **Ridefogdens Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. — M. m. Med 11 Billeder. 10 Øre.

— 12. **Et fattigt Hjem**, Fortælling af Anton Nielsen. — **Agnete med Guldhaaret.** Med 5 Billeder. 10 Øre.

— 13. **Geoachino.** Fortælling fra Italien af P. P. — **Mosede Hans**, et Sagn. — M. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.

— 14. **Skytten paa Hvam**, Fortælling af Emanuel Henningsen. — **Den fiffige Rekrut.** Med 16 Billeder. 10 Øre.

Æventyret om den lille Rasmus.

Der var et Par fattige Folk ude paa Landet, og de havde en eneste Søn, som hed Rasmus; men da han var meget lille af Vært efter sin Alder, blev han af alle i hele Byen kaldt: „lille Rasmus“. Efter at han var konfirmeret, beholdt Forældrene ham hjemme endnu et Aarstid, for at han skulde voxe sig lidt større, før han kom ud at tjene; men Rasmus blev ved at være „lille Rasmus“, og saa sagde da Faderen til sidst, at han havde ikke Raad til at holde ham længere hjemme, nu skulde han enten være Skrædder eller Skomager, for andet duede han ikke til.

„Jeg vil ikke være Skrædder!“ sagde Rasmus vrippent, „og heller ikke Skomager; saa vil jeg hellere gaa ud i den vide Verden og søge mit Brød, det har saa mange gjort før mig, og det er gaaet dem godt.“

„Saa gaa du ud i den vide Verden!“ spottede Faderen, „men glem ikke at komme hjem, naar du er sulten.“

Moderen var mere følsom, hun skar Lomme-

mad til Rasmus, stak en Pægleflaske fuld af Mjød til ham og gav ham en lille Bylt under Armen, og nu var han færdig til at drage bort. Efter at han havde rakt sin Fader Haanden og kysset sin Moder, luntede han afsted paa sine smaa, korte Ben og var snart ude af Synskredsen.

Det var om Morgenen, han gik hjemme fra, men op ad Dagen, da han var kommen til en ganske ny Egn, hvor han aldrig før havde været, begyndte han at tænke paa sin Lommemad, og saa satte han sig da ind paa Marken op til en Grøftevold, hvor et gammelt Piletræ med sin løvrige Krone holdt sin Solskjærm over ham. Aldrig havde et Maaltid smagt ham som dette; han nippede ogsaa en Gang imellem af Mjødflasken, og før han rigtig vidste af det, var baade Madpapir og Flaske tomme. Han blev endnu siddende ved Grøftevolden i nogen Tid for at sunde sig lidt, og da var det, han pludselig syntes, at hele Verden var bleven meget lysere og skjønnere, end den før havde været; han følte ordentlig sit Mod voxe, og han ønskede af sit ganske Hjærte, at en eller anden Fare maatte møde ham, for at han som en ægte Æventyrer kunde besejre den. Endelig tog han sin Stok i Haanden og vandrede videre hen ad Landevejen. Da mødte han en Trold; han blev slet ikke bange for ham, for han saa ikke saa frygtelig ud, men det var en rigtig Trold alligevel.

„Hvor skal du hen, min Søn?“ spurgte Trolden.

„Jeg skal ud i den vide Verden og søge min Lykke,“ sagde lille Rasmus.

„Naa, saa det skal du!“ sagde Trolden; „vil

du da ikke tjene mig i et Aar? Du skal faa god Løn: jeg vil for det første give dig Kosten, og da du er saa lille, vil jeg for hver Fuldmaane i Aaret lade dig voxe tolv Tommer. Er du fornøjet med det?"

Det syntes Rasmus godt om, han vilde gjærne være stor; han tænkte ikke paa, at han paa denne Maade muligvis kunde blive f o r stor, thi han havde altid været en daarlig Regnemester. Saa gav han da Trolden Haanden paa, at han vilde tjene ham et Aar, og da det netop var i Foraarstiden, og Skoven lige var sprungen ud, blev de enige om, at Aaret skulde være forbi, naar Gjøgen kukkede første Gang næste Foraar.

Nu fulgte da Rasmus hjem med Trolden; han boede dybt inde i Skoven, hvor aldrig Klangen af Kirkeklokkerne fra Byerne kunde naa hen, og han og hans Kone var ene i Huset. Rasmus fik det godt; han fik god Mad at spise, og Arbejdet var ikke sværere, end at han med Lethed kunde udføre det. Saa gik da Vaaren, og Sommeren med; men da det lakkede ud paa Efteraaret, begyndte Rasmus at kjede sig, og da Julen nærmede sig, tænkte han ved sig selv, at det dog ikke var rigtigt at tilbringe denne Højtid hos disse hedenske Trolde. For imidlertid at komme bort fra sin Tjeneste, besluttede han at narre Trolden ved første Lejlighed. Da derfor denne en Dag gik uden for sit Hus, skjulte Rasmus sig inde i Skoven bag nogle Buske og gav sig til at kukke som en Gjøg.

Trolden standsede og lyttede, han kjendte strax Røsten, og da Rasmus nu kom løbende fra den modsatte Side med Raabet: „Hørte du Gjøgen

kukke? nu er Aaret ude!" svarede han blot: „Ja vel! saa er det bedst, du faar din Løn! Lad mig se, det var tolv Tommer for hver Fuldmaane i Aaret — kom saa her, Pusling, og modtag din Løn!" Derpaa tog Trolden ham om Kinderne og løftede ham hele otte Alen til Vejrs, og han blev ved at ryste ham, saa han rakte og strakte sig, indtil han stod med Fødderne paa Jorden; først da slap Trolden ham, og der stod nu lille Rasmus trukket saa langt ud, at han var en vældig Kæmpe, men saa tynd som en Gjærdestav næsten.

„Jeg synes, jeg er bleven lidt vel stor!" sagde Rasmus og saa langt ned ad sig.

„Du har kun faaet, hvad der tilkom dig!" sagde Trolden; „men du er rigtignok lidt klejn, jeg maa se at faa vor Mo'er til at lave lidt Mad til dig, der kan fylde lidt, før du forlader os."

Saa bad han da Troldemo'er om at koge Grød, det gjorde hun ogsaa og brugte hertil den allerstørste Bryggerkjeddel, de ejede, og da Grøden var færdig, bar hun den ind i Fade saa store som Baljer. Rasmus tog for sig af Retten, han søbede med en Slev, men først da han havde faaet syv Skjæpper af Grøden til Lips, havde han en Førelse, der nogenlunde svarede til hans Størrelse. Derpaa sagde han Troldfolket Tak for Mad, bød Farvel og gik nu videre ud i Verden.

Han gjennemvandrede nu mange Riger og Lande og oplevede mangfoldige Æventyr, som ikke kan blive beskrevne her, for saa vilde Historien blive for lang. Til sidst kom han da til et Sted, hvor en stor Armé laa og belejrede en Stad. Han gik hen til en af Soldaterne og spurgte ham,

hvad saa mange Mennesker laa der efter. Soldaten maalte den lange Skikkelse fra Taa til Top, og endelig sagde han: „Vi vil naturligvis indtage Byen! Er du maaske Kæmpen Goliat, som vil hjælpe os?“

„Naa, I vil ind i Byen,“ sagde Rasmus, „saa gaa ind ad Porten!“

„Aa, dit lange Kadaver! kan du da ikke forstaa, at den er lukket indvendig!“ svarede Soldaten, „tit nok har vi løbet Panden imod den, men altid faaet Buler.“

Rasmus sagde ikke mere, men gik rolig hen til Porten, rakte Armen ind over den og borttog med Lethed Bomme, Slaaer og Jærnkjæder, derpaa aabnede han paa vid Gab begge Portfløjene, der var af Jærn og to Alen tykke, og nu kunde Hæren med flyvende Faner og klingende Spil drage ind i den aabne By. Rasmus fulgte Strømmen og levede der inde en hel Uge i Sus og Dus. Da fik han en Dag at høre, at Kongen — medens Byen endnu blev belejret — havde lovet sin Datter og det halve Kongerige til den, som bidrog mest til, at den kunde falde. Aldrig saa snart havde han hørt denne gode Tidende, før han gik til Kongen. Her havde allerede syv Generaler og femten lavere Officerer indfundet sig; og alle raabte de paa deres Ret til at faa Belønningen.

„Men I gode Mænd!“ sagde Kongen, „I siger alle, at I drog ind i Staden i god Orden, men hvem lukkede Porten op?“

„Det gjorde jeg, eders kongelige Majestæt!“ svarede Rasmus, som pludselig borede sig frem

mellem de andre. Alle disse høje Herrer vil kun lyve sig Æren og Lønnen til!"

Officererne saa forbavsede paa Rasmus og listede derpaa af en efter en; de havde alle hørt Tale om den store Kæmpe, som lukkede Porten op.

„Jeg tvivler ikke paa, at du taler Sandhed," sagde Kongen; „din Bedrift er allerede meldt mig, og Belønningen har du ogsaa fortjent, men" — og nu begyndte Kongen at snakke med Rasmus, indtil denne godmodige Fyr lovede at gaa til Trolden igjen og faa denne til at tage en hel Del af hans Længde bort, saa han blev paa Størrelse som andre Mennesker, da kunde han trygt komme tilbage og faa Prinsessen.

Rasmus drog nu afsted til Trolden, og da han stod ved Havegjærdet, skrævede han ind i Haven, hvor Trolden gik.

„Hør, du lede Trold!" sagde Rasmus, „hvorfor har du gjort mig større end andre Mennesker?"

Trolden vendte sig rolig om, maalte den lange Kammerat med et Blik, og derpaa sagde han: „Du narrede mig, har jeg narret dig?"

„Det er lige meget!" svarede Rasmus, „har du ikke narret mig, saa har du været ondskabsfuld. Havde jeg været mindre, kunde jeg nu have haft et halvt Kongerige og Prinsessen oven i Kjøbet! og begge Dele kan jeg faa endnu, naar jeg faar en Størrelse som andre Folk."

„Vil du være mindre, end du er," svarede Trolden, „saa bøj dig ind under hint Æbletræs Gren, som hænger saa dybt mod Jorden!" Derpaa vendte Trolden ham Ryggen og gik ned ad Havegangen.

Rasmus bøjede sig med stort Besvær ind under Grenen; men da han rejste sig op paa den anden Side, hvor gjorde han da ikke store Øjne: Skoven, Huset og Trolden var forsvundne, og selv sad han ved Grøftevolden under Piletræet med den tomme Mjødflaske ved den ene og Madpapiret ved den anden Side og var endnu den samme lille Stump, som da han gik hjemme fra. Han tog sig til Panden og blev ganske flov over den hele Historie, som han troede saa bestemt var Virkelighed. — Solen stod imidlertid lavt paa Himlen, der var intet andet at gjøre end vende om, og det gjorde han da.

„Tænkte jeg det ikke nok!" sagde Faderen, da han saa ham, „da du blev sulten, kom du hjem igjen; jo du er en rask Fyr til at drage ud i den vide Verden!"

Rasmus huggede sin Aftensmad i sig og sov saa paa den og sit Æventyr, og Dagen efter havde han intet imod at blive Skrædder; saa har vi ikke mere med ham at gjøre.

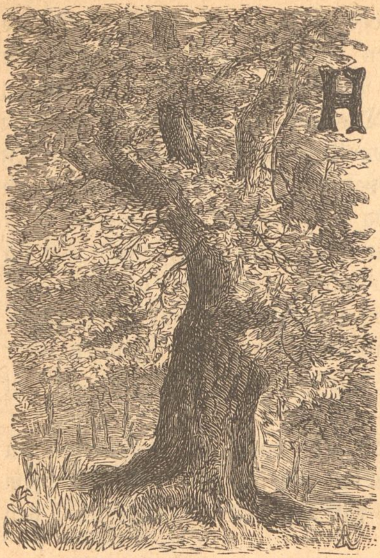

Lille Inger og Ulven.

Hvor Bøgene skygger
med brede Grene,
der kom lille Inger
saa ganske alene,
hun hopped afsted saa
let som en Spurv
med Faderens Middagsmad gjemt i
sin Kurv.

Hun kom just til
Broen, hvor Bækken
den rinder,
da blegned med et
hendes røde, smaa
Kinder;
thi Ulven sprang frem og tog farligt paa Vej:
„Luk op for din Kurv, ellers æder jeg dig!"

Men Inger hun lod, som hun ikke blev bange:
„Jo, jo, lille Ulv, du kan bare forlange,
og alt, hvad du ønsker, jeg gi'er dig saamænd!"
Saa retted hun an for sin laadne Ven.

Men Flasken hun havde i Kurven lad't ligge,
paa den faldt nu Ulvens graadige Blikke.
„Hvad er der i Flasken?" han brølede hult,
„vist Brændevin, derfor den sikkert er skjult."

„O nej," sagde Inger, „jeg troede ikke,
at du kunde lide saa stærke Drikke."
„Jo, det kan jeg netop!" skreg Ulven helt vred,
„kom, held mig det hele i Halsen ned!"

Og da han nu Flasken fik tømt til Bunden,
hans Smule Forstand var ganske forsvunden;

han gjorde de særeste Krumspring og Hop,
og Benene slingrede under hans Krop.

Til sidst han da fik den mærkværdige Tanke
at balancere hen ad en Planke,
som langs med Kanten af Broen laa,
han vilde dog vise, at han kunde gaa.

Og rask skred han fremad, og vigtig han knejsed,
da blev han lidt svimmel — i Bækken han dejsed,
og Panden han slog mod en vældig Sten,
saa aldrig han mere rørte et Ben. —

Saaledes endte nu Ulvens Levnet,
og alt, hvad han havde forbrudt, var hævnet
til Held for alle de Piger smaa,
der skal som Inger i Skoven gaa.

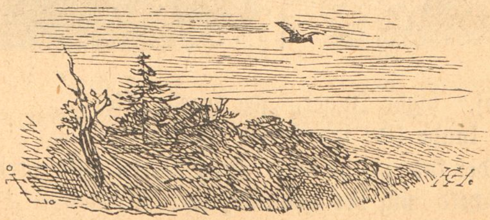

I Kaalhaven.

I Kaalhaven der er der Hoveder nok
især hen ad Efteraarstide;
men Haren kommer paa Hosesok
og volder dem bitter Kvide.
Til Ejendomsretten han kjender saa lidt,
af Skammen han alt har Hovedet bidt,
nu vil han det ogsaa bide
af Kaalen, saa lever han frit.
En Humlestang blev der da plantet,
som bar
en Frakke, der flagred i Vinden,
for alle Kaalhoveder Konge den var
og Skræmsel vel sagtens for Fjenden.
Men Spurven den færdes saa vidt over Land,
i Farer og Nød er den hærdet,
den saa lidt paa Kongen og mærked, at han
var ikkun en Skygge, et Skin af en Mand,
og nærmed sig ham uforfærdet;
den satte sig paa ham, og da det gik an,
sprang Haren igjen over Gjærdet.
Dog nu fik et kløgtigt Hoved lidt Mod:
„Vor Konge gjør slet ingen Nytte!
Med Haren han staar paa venskabelig Fod,
og hvor kan han os da beskytte?
maaske han til Humlestang kan være god;
men vi vil af Vejen ham rydde!“

Da blev de urolige Hoveder kaldt,
blev læsset paa Amagervognen og talt
og solgt til hvem, det kunde falde;
men det var des værre endnu ikke alt:
saa blev der gjort Kaal paa dem alle!

Hanen og Hønen, som skulde til Dyrehavsbakken.

Hanen og Hønen gik og skrabede ude i Haven.

„Hvad er det for noget!" sagde Hanen, i det han stødte paa noget haardt; „det var da en underlig Sten, bare jeg kan faa den op!"

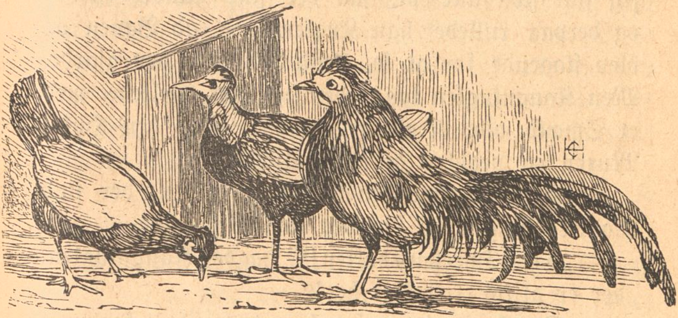

„Aa, lad den bare ligge!" sagde Hønen, „havde det endda været et Bygkorn."

„Fy, skam dig Mutter!" sagde Hanen, „du har slet ingen Sans for andet, end for hvad du skal putte i Munden. Denne Sten har maaske historisk Betydning — kom og hjælp mig at skrabe den frem!"

Og saa hjalp Hønen Hanen, og da de fik al Jorden til Side, saa de, at det var en stor rund Kanonkugle. Den lod de ligge, de skulde jo ikke i Krig.

Men da Manden i Huset kom ud og saa den, sagde han: „Den har Tyskerne kastet herover!" og derpaa tog han den og lagde den ind i Kassen, hvor Keglekuglerne laa; thi Haven var en Forly=

stelsesanstalt med Karussel og Keglebane og andet mere af den Slags.

Der laa den i mange Dage, rullede sig mellem Keglekuglerne, kjedede sig og tænkte kun paa at faa Lejlighed til at slippe bort.

Da tog Værten den en Dag i Haanden og sagde for Spøg til Gjæsterne: „Nu skal I se, jeg skal slaa alle ni, saa det skal dundre efter!" og derpaa rullede han Kuglen ned ad Banen og blev staaende for at se, hvad Virkning den gjorde. Men Kanonkuglen tog ordentlig Fart, væltede med et Smæld alle Keglerne, derpaa slog den Hul i Muren og vedblev at rulle afsted.

„Hvorhen, hvorhen?" raabte Hanen, der stod paa Møddingen og saa den komme farende.

„Til Dyrehavsbakken!" sagde Kanonkuglen, „der er altfor kjedeligt her!"

„Der kunde jeg ogsaa have Lyst til at komme," sagde Hanen, „maa jeg kjøre med?"

„Ja, hvis du tror, du kan holde Balancen, saa spring op!" sagde Kuglen. Saa sprang Hanen op, og afsted rullede de igjen.

„Stop, stop!" raabte den lille graa Høne og kom vraltende bag efter, „aa, tag mig med!"

Saa maatte de holde igjen, til Hønen kom op; men Hanen var nu gal i Hovedet. „Det passer sig ikke for en anstændig Høne at komme et saadant Sted," sagde han, medens de kjørte. „Du burde smukt være bleven hjemme og lagt dit Æg, som enhver anden Høne vilde have gjort!"

„Du under mig heller aldrig nogen Fornøjelse, dit Skarn!" klukkede Hønen; „men vent kun lidt, du bliver nok til sidst fri for mig!"

„Tag dig det ikke saa nær, kjære!" sagde Hanen og pillede hende kjærligt i Nakken, „jeg mente det ikke saa slemt."

I det samme var de komne til Bækken, og nu var gode Raad dyre; thi hvorledes skulde de komme over den? Endelig opdagede de, at ovre paa den anden Side sad en Frø paa et Aakandeblad; den besørgede Færgefarten; men da der var saa lidt at bestille, var den falden i Søvn. Da stillede Hanen sig paa Bredden og galede af alle Kræfter for at vække den, og langt om længe kom den da pjaskende paa sit Blad, der var Færgen, og spurgte, om de vilde sættes over.

„Ja, hvor meget vil du have i Færgepenge?" spurgte Hanen.

„Et Hønseæg for jer alle tre!" sagde Frøen.

„Saa var det rigtig godt, at vi fik Mutter med!" raabte Hanen; „kom nu her, min Putte, og læg dit Æg, at vi kan komme videre!"

Hønen var lidt vrippen endnu; men den lagde dog det forlangte Æg, derpaa blev de satte over en for en, og snart for de afsted paa den anden Side.

Da mødte de Ræven.

„Hej, hvor skal I hen, godt Folk?" raabte han.

„Til Dyrehavsbakken!" sagde Hanen.

„Saa kjører I en gal Vej," sagde Ræven. „Kan I se den Høj hist til højre? — Godt! det er nu ikke Dyrehavsbakken; men ser I, tæt ved Foden af Højen er et rundt Hul, det er den ny Tunnel, og derigjennem skal I kjøre, saa kommer I lige til Dyrehavsbakken, og der er Løjer, kan I tro!"

„Tak for god Underretning!" raabte Hanen,

og saa kjørte de lige efter den ny Tunnel, indtil de pludselig standsede i et forfærdeligt Mørke.

„Jo, det var en dejlig Tunnel!“ sagde Kanonkuglen: „det er nok en Rævetunnel, og her er vi midt i Rævehulen. Mikkel kan vi vente hvert Øjeblik — skynd jer, Putter, og find et Skjulested!“

Hanen og Hønen famlede sig frem i Mørket og fandt til sidst en Sidegang, hvor de listede sig ind, knugede sig tæt sammen og ventede paa Ræven.

Han lod ikke længe vente paa sig; næppe havde de skjult sig, før han stak Snuden ind gjennem Aabningen og krøb forsigtig ned. Han stirrede omkring sig med graadige Blikke; men da han ingen anden opdagede end Kanonkuglen, stirrede han paa den, som vilde han sluge den. Men Kanonkuglen var mere end en almindelig Kanonkugle, den var en Granat, og da Ræven stirrede paa den med sine glødende Øjne, fængede Krudtet i Fængrøret og — Knak! der sprang Granaten med et forfærdeligt Brag, sprængte Bakken i Luften og splintrede Ræven i hundrede Stykker eller flere.

Men Hanen og Hønen slap derfra med Skrækken; thi de var lette Varer. Rigtignok blev de slyngede højt op i Luften og fik Øjnene fulde af Sand, men de slap dog lempelig ned igjen, fordi de brugte deres Vinger, saa godt de kunde.

„Nej, min Putte!“ sagde Hanen, i det han rystede sig, „kalder man det Dyrehavsløjer, saa siger jeg Tak for mig; det har jeg faaet nok af nu. Lad os saa hellere se at komme hjem igjen.“

Det var Hønen villig til, og saa trippede de afsted; men de maatte flyve over Bækken, da Hønen

jo umulig saa hurtig kunde lægge et Æg igjen til at betale Færgefarten med, og Frøen ikke vilde sætte dem over for mindre Betaling.

Men da de saa var hjemme, ønskede de aldrig mere at komme til Dyrehavsbakken og endnu mindre igjen at komme saaledes op at kjøre.

Græshoppen, som blev kejserlig Springer.

Oppe mellem Bjærgene ligger Ruinerne af et gammelt Slot. Spørger man Folk, som bor der i Egnen: „Hvad er det for en Ruin?" eller: „Hvem har boet her?" svarer de altid: „Det er Kejserens Slot." Men aldrig faar man at vide, hvilken Kejser det har været. Det nytter ikke at spørge den lette Mursvale, som gjennemkrydser Luften og bor i Taarnets Huller og Sprækker, den har alt for travlt til at svare. Heller ikke den hundredaarige Vedbend, som dristig kiger ind i de Sale, hvor Kejseren en Gang vandrede, kan fortælle os noget, den er tavs, det er dens Natur. Lad os da gaa til Spurven, den er nysgjerrig og snaksom, hører

lidt hist og her og fortæller det gjærne igjen til dem, som har et aabent Øre for dens Tale. Den har fortalt mig denne lille Historie.

Kejseren sad en Gang i Slottets Hal og spillede Skak med sin Minister. Da kom han til at støde til Bordet, saa at alle Brikkerne dansede, og en overstadig Springer sprang endog ned paa Gulvet og gjemte sig et Sted, hvor de slet ikke kunde finde den, hvor meget de end ledte.

„Saa faar man hjælpe sig, som man kan," sagde Kejseren og skar en Knap af sin Vest, som han satte i Springerens Sted. „Det skulde Kejserinden have set!" vedblev han og smilede skjælmsk til Ministeren, og saa fortsatte de Spillet, til Kejseren havde vundet det.

Men Rygtet om, at Kejserens ene Springer var forsvunden, for som en Løbeild hele Landet over, og det naaede da ogsaa til en ung, grøn Græshoppe, som hidtil havde levet vel tilfreds i en Afkrog ude paa Landet. Nu fik den pludselig Lyst til at søge denne Plads og raadførte sig med en god Ven i den Anledning. „Springe kan jeg da!" sagde den og kløede sig eftertænksomt i Nakken, „og mit Hoved ligner aldeles et Hestehoved, som en Springers jo skal — jo, jeg er som skabt til den Stilling! Nu ved jeg rigtignok ikke, om det er en hvid eller en sort Springer, Kejseren mangler — dog man kan jo sagtens skifte Farve en Gang for det fede Embedes Skyld. Jeg er kjed af at leve her mellem pibende Faarekyllinger og gravende Skarnbasser," tænkte den videre, „derfor vil jeg bort herfra! Jeg vil til Hoffet, det er min Lyst!"

Nu gav den sig til at glatte paa sine Vinger

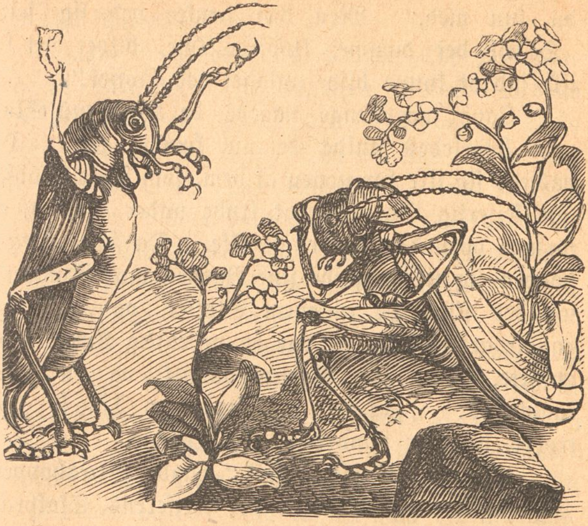

og i det hele rette lidt paa sin Person, for den havde ingen anden Kjole end den grønne, den gik og stod i, og derpaa gav den sig paa Vejen. „Hip, hop!" sagde det, naar den sprang afsted; den vilde til Kejseren og søge Embede som Springer paa hans Skakbræt.

Den fulgte ikke den slagne Landevej, som var alt for støvet og kjedelig; den skraaede over Marker og Enge, og her traf den en ung Frø.

„Hvor skal du hen?" spurgte Frøen.

Græshoppen sagde den Besked om sit Ærende.

„Saa følger jeg med!" sagde Frøen, „for jeg kan ogsaa springe, og det er dog bedre at være i Kejserens Tjeneste end til Slutning at blive slugt af en Stork."

„Ja naturligvis!" sagde Græshoppen, „følg

du kun med." Men den tænkte ved sig selv: „Se til det dumme, klodsede Dyr, bilder det sig ikke ind at kunne blive antaget ved Hoffet!"

Langt om længe naaede de Kejserens Slot; men hvorledes skulde de nu komme ind? Det passede sig ikke for nogen af dem, som søgte Pladsen som kejserlig Springer, at krybe under Porten, og springe over den kunde de ikke. Da satte Græshoppen sig til at gnide sine Bagben mod Vingerne, saa det skingrede gjennem Slottet, og Frøen begyndte at kvække; det var en ordentlig Koncert, de opførte. Da blev Porten aabnet, og en Lakaj raabte ud: „Pak jer! vi gi'er ingen Ting!" Han troede, det var vandrende Spillemænd.

„Vi er skikkelige Folk," sagde Græshoppen, „og søger begge Pladsen ved Kejserens Skakbræt. Kan vi faa ham i Tale?"

„Værs'go! kom indenfor!" sagde Lakajen, og han vedblev, medens de med hurtige Spring hoppede ind: „Hvor I er lette paa Taa, I maa danse en Menuet for mig, før jeg fører jer til Kejseren. I kan jo selv gjøre Musik!"

Da rejste de sig begge paa Bagbenene, og pibende og kvækkende dansede de Menuetten for Lakajen, for at han skulde føre dem til Kejseren.

„Men hør nu!" sagde han, da de var færdige, „I maa hellere gaa til Ministeren, for det er egentlig ham, der har noget at sige. Kejseren vil ikke forstyrres; han sidder netop og prøver paa at udskære en Springer af Træ, men hver Gang han faar en færdig, skærer han Hovedet af den, fordi den ikke er god nok. Han kunde maaske

ogsaa faa i Sinde at skære Hovedet af jer, hvis han ikke syntes om jer!“

Baade Græshoppen og Frøen vilde da hellere gaa til Ministeren, og Lakajen vedblev, medens han førte dem til hans Dør: „Ministeren er en skikkelig Mand, og meget kjøn er han ogsaa, kun har han en Vorte paa Næsetippen, som slet ikke klæder ham. Kom bare ikke til at le af ham, for saa bliver han vred! Han er selv gyselig ulykkelig over Vorten og smører den med al Verdens Ting, men den bliver kun større og frodigere.“

Nu havde de naaet Ministerens Dør, og Frøen blev først lukket ind. Den kom efter en Stunds Forløb ud igjen, hoppende af Glæde og udbrød: „Jeg har saa godt som faaet Embedet!“ Hvorefter han ilede ned til sit Kær, snoede sin Knebelsbart og saa dum ud af glad Forventning.

Græshoppen sagde ingen Ting, men hoppede rolig ind. Den sprang uden videre op paa en Stol foran Ministeren og der fra op paa hans Næse og bed i et eneste Bid den ækle Vorte af. Saa sprang den tilbage og blev siddende stille i nogen Afstand.

Ministeren blev aldeles befippet; men da han havde set i Spejlet, at Vorten var fuldstændig borte, udbrød han: „Du er sandelig den bedste Springer i Verden! Du og ingen anden skal have Embedet, det giver jeg dig mit Ord paa!" Der paa underholdt han sig med Græshoppen en kort Tid og fulgte den selv til Døren og lukkede den ud.

I sin Henrykkelse lod Græshoppen sig glide ned ad Rækværket, medens Frøen, da den fik at vide, hvorledes Sagerne stod, styrtede sig i sin Fortvivlelse paa Hovedet i den lille Bjærgstrøm tæt ved Slottet, og ingen saa den mere.

Saaledes gik det til, at Græshoppen fik Embedet som Springer ved Kejserens Skakbræt, fordi den bed Vorten af Ministerens Næse; men det maatte ingen tale om. Dagen efter fandt man den rigtige Springer, og den blev da indsat paa sin Plads igjen; herved steg Græshoppen en Grad højere: den blev, „kejserlig Overspringer".

Aldrig har nogen anden Græshoppe gjort saa højt et Spring!

Tjørnebusken.

Den fattige Tjørnebusk har
jeg saa kjær,
den har jeg saa tit be-
tragtet;
naar Vinteren rider sin
vilde Færd,
blandt Skovens høje, su-
sende Træ'r
den er kun saa lidet agtet.

Blandt vissent Bøgeløv mørk den staar
med Torne hvasse og stride;
men naar det lakker igjen ad Vaar,
da sætter den Blomster ind i sit Haar
som Snefnug skinnende hvide.

Og i dens Ly har to Sangere bygt
saa lykkelige og glade;
der sidder de inde og synger saa trygt,
thi alle de skarpe Toner er smykt
med grønne og friske Blade.

Da tænker jeg paa vort eget Hjem:
Maa end blandt Torne vi bygge,
jeg ved forvist, at ogsaa af dem
kan Blomster og Blade spire frem
og frede om Glæde og Lykke.

Under Æbletræet.

Han kasted sig under et skyggefuldt Træ
for Solens brændende Straaler i Læ.
Han havde ej mindste Bid i sin Taske,
og ikke en Slurk der var i hans Flaske.
Da løfted han Blikket i Vejret og saa,
det var en Abild, hvorunder han laa.
Han henrykt plukked dens liflige Frugt,
og snart var han mættet, og Tørsten var slukt.
Da daled hans Øjenlaage til Blund,
et Smil sig lejrede om hans Mund,
thi alle Æbler, som tittede frem,
var smilende Ansigter fra hans Hjem.

Nr. 15. **Kjødædende Planter** af C. Toepfer. — **Filipsens Skat,** Fortælling af Knud Skytte. — **Bjærgmandens Salve.** — M. m. Med 13 Billeder. 10 Øre.

— 16. **Dyrplageren,** Fortælling for Ungdommen af Emanuel Henningsen. — M. m. Med 8 Billeder. 25 Øre.

— 17, 18, 19 og 20. **Muntre Fortællinger** à 25 Øre.

— 21. **Jens Gjedsoes Skat,** af C. A. Thyregod. — **Kulkjælderen** med 16 Billeder. — M. m. 10 Øre.

— 22. **Skjælmen paa Mols,** Skjæmteæventyr ved Evald Tang Kristensen. — **En katolsk Kirkefest,** af Zakarias Nielsen. — **Stenmanden,** et Sagn med 12 Billeder. 10 Øre.

— 23. **Stendyssen,** Fortælling af M. M. med 6 Billeder. 10 Øre.

— 24. **Lige for Lige,** en Historie af Bertel Elmgaard. — **Nord og Syd,** af Plenge. — M. m. Med 12 Billeder. 10 Øre.

— 25. **Vennerne i Store-Mers.** Fortælling af C. Middelboe. — Det almindelige Pindsvin med 5 Billeder. — M. m. 10 Øre.

— 26. **Mette Vognsen,** en Livshistorie af Emanuel Henningsen. — **Den whitehead'ske Torpedo** eller Fisketorpedoen, af W. M. Med 5 Billeder. 10 Øre.

— 27. **Ungdommelig Kjærlighed,** Fortælling af Mads Hansen. — **Løjerlige Fisk,** ved C. Toepfer, med 10 Billeder. 10 Øre.

— 28. Kartoflen. — Draaben. — Hammeren og Knibtangen. — Drengen med Blomsterne. — Et Familiestykke. — Drengen der solgte Træskeer. — Egen og Hybenranken. — Irisken og Skaden, af P. Hansen Sønderkøge. Med 4 Billeder. 15 Øre.

— 29. Der er Penge i Lyset. — Drengen paa Kjæphesten. — Smaahistorier. — Trofast. — Orangutangen. — Ved Plankeværket. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 6 Billeder. 15 Øre.

Nr. 30. Et Æventyr i et Album. — Støvet og Lyset. — Eddystone. — Pigen og Andemo'er. — Skomagerdrengen. — Et Æventyr under Vandet. — Fiskeren. — Agurken og Pæren. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 7 Billeder. 15 Øre.

— 31. Æventyret om Ib, som gik til Havet efter sin Hat. — Rævens List. — Kongedatteren i Kulbjærg Klint. — Spillemanden. — Moderen og Drengen. — Stæren og Gjøgen. — Aftensang Af P. Hansen Sønderkøge. Med 6 Billeder. 15 Øre.

— 32. Et Æventyr paa Kullen. — Tyveriet. — Helle. — Lille Frida og hendes Kat. — Arresø. — Spillemanden med Harpen. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 7 Billeder. 15 Øre.

— 33. Jægerens Æventyr. — Lige for Lige. — Et Billede fra Svejts. — Benvedtræet. — Anna og Duen. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 10 Billeder. 15 Øre.

— 34. Under Linden. — Ole Skjære og Bakkemandens tre Gaver. — Knud og Inger. — Hunden og Spurvene. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 4 Billeder. 15 Øre.

— 35. Æventyret om den lille Rasmus. — Lille Inger og Ulven. — I Kaalhaven. — Hanen og Hønen som skulde til Dyrehavsbakken. — Græshoppen som blev kejserlig Springer. — Tjørnebusken. — Under Æbletræet. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 8 Billeder. 15 Øre.

— 36. Nissens Hue. — Et Billede fra Mainz. — Det skal være ganske bestemt. — Ved Daggry. — Bølgerne. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 6 Billeder. 15 Øre.

Husflidsmanden og Kromanden. Fortælling af Knud Skytte. 35 Øre.

N. C. Roms Forlagsforretning,
Kjøbenhavn, V.